

Zondag 14 mei 2006

Kruimelgeloof - een groot geloof!

Lezen: Matteus 15,10-28

Tekst: Matteus 15,28

Hoe ver ben jij bereid te gaan voor jouw overtuiging?

Wij hebben verschillende overtuigingen.

Een moeder vecht voor haar kinderen. Ze zal zichzelf opofferen voor haar kinderen. Zo is een moeder nu eenmaal.

Het verdriet of de problemen van kinderen gaan een ouder aan het hart. Ze zouden er alles voor over hebben hun kinderen te helpen.

Nou ja, er zijn helaas ook uitzonderingen.

Maar zo kunnen we overtuigingen hebben over ziekte, de kerk, geloof, zaken, armenzorg, je werk, de natuur.

Wat ben jij bereid te doen of zelfs te ondergaan ter wille van jouw overtuiging?

Is uw geloof groot genoeg om dit aan te kunnen?

Als ik het in kledingmaten zou moeten stellen: extra small, medium, large, extra large?

Ik zou het ook anders kunnen stellen: kan jouw geloof een afwijzing of zelfs een dubbele afwijzing van God aan?

En durf je God dan toch nog ook in zijn eigen woorden te vangen? Dus: doorblijven gaan ter wille van je overtuiging of verlangen.

Een groot geloof durft God in zijn eigen woorden te vangen.

Hiervan lezen wij in dit aangrijpend verhaal van een Kanaänitische vrouw die naar Jezus komt om hulp te vragen, omdat haar dochter in de macht van een boze geest is.

Een moeder die misschien met de rug tegenaan de muur stond. Haar dochter is in de macht van een demon. Dan sta je als ouder machteloos. Je ziet immers je eigen kind lijden. Wat zal dit kind niet alles meegemaakt hebben? Vreselijk om als ouder zoiets mee te moeten maken. En wat doe je dan? De moeder is vastberaden om haar kind te helpen. Ze klopt overal aan voor hulp, maar overal wordt de deur in haar gezicht dichtgedaan. Niemand kon helpen. Sterker nog ze werd gemeden. Je gaat niet om met mensen waar er eentje bezeten is.

Zo gaat deze moeder op zoek naar hulp.

Ze gaat naar de heer Jezus.

Haar probleem is dat zij een Kanaäniet is en Jezus een Jood.

Een jood ging niet om met zo iemand. Ze hadden toch de opdracht gekregen bij de intocht in Kanaän om de Kanaänieten uit te roeien? Slechte mensen waren het.

Ze is een driedubbele buitenstaander: 1) ze komt uit het buitenland (dus allochtoon); 2) Ze is Kanaänitische – dit was sterk negatief bedoeld en 3) ze is vrouw – een man spreekt niet tegen een vreemde vrouw.

Die discipelen vinden het gênant dat ze met Jezus praat. Ze proberen haar weg te sturen.

Maar ze houden niet rekening met een vastberaden en overtuigde moeder die haar hoop op de heer Jezus heeft gevestigd.

Prachtig, zouden wij zeggen. Hopen op Jezus. Het mooiste wat er is.

Maar, zo romantisch is en was het niet. Het is een moeder die in diepe nood zit. Ze komt niet met mooie praatjes naar Jezus. Het is geen lief verhaal. Het is geen mooi pastoraal afspraakje aan huis van mevrouw Hermans uit wijk 1 waar dominee onder het genot van een kopje thee en een gebakje het probleem van de dochter bespreekt.

Nee, hier is een moeder die uit haar diepste wezen schreeuwt om hulp.

Tegen alle sociaal- en religieuze aanvaardbare normen in. Letterlijk. Ze brult het vanuit het diepste van haar wezen uit.

Ze noemt Jezus zoals de joden hem noemden: Here zoon van David. Als degene die alles bestuurt en alles kan doen. Die gekomen is volgens de belofte van David. Schijnbaar gelooft ze dus oprecht in Jezus. En ze weet dat alleen hij haar dochter kan helpen.

Een schitterende combinatie: een vastberaden, hulpzoekende en een gelovige moeder.

Buitenstaander. En toch niet ontmoedigd door een botte afwijzing van Jezus of van geïrriteerde discipelen. Niet ontmoedigd door het feit dat ze op haar allochtoon-zijn wordt aangekeken. Zelfs niet omdat ze een kerkelijke- en politieke buitenstaander is.

Hoe groot is dan onze verbazing dat Jezus zo bot, cru, strak en formalistisch reageert. Strak. Het roept bij mij het beeld op van een dokter die discrimineert. En van een driemaal herhaalde koude douche. Het klopt niet met de uitstraling van hulpvaardigheid en genade.

Als ik bij iemand voor hulp zou aankloppen en zo een reactie zou ontvangen, dan ziet die persoon mij nooit meer terug. Of het nou de paus, een dominee, een familielid, de premier of wie dan ook is. Vreselijk. Je schaamt je eigenlijk. Hoe kan Jezus dit doen?

Jezus maakte haar duidelijk (v 24) dat het nodig is dat hij eerst zijn missie voltooit: Getsemane, Golgota en Pasen leggen pas de basis voor de verkondiging van het evangelie onder Israël en de volken. Eerst moesten de joden de boodschap ontvangen dat Christus gekomen is. Zodat zij in hem

konden geloven. Daarna kwamen de andere volken en aan bod. Volgens Jezus moest hij zich nog eerst volgens zijn opdracht op de Joden richten.

Maar deze moeder aanvaardt Jezus' antwoord niet. Ze vroeg weer om hulp. Dan geeft Jezus zo een raar antwoord (v26) dat het niet goed is om de kinderen hun brood af te nemen en het aan de honden te voeren. De **kinderen** zijn hier: Israël. De **honden** verwijst hier naar de heidenvolken. Een hond was in de bijbel geen knuffeldier. Het waren smerige beesten. Wilde dieren. Zo zagen de joden de heidenvolken ook. Deze vrouw was dus een hond.

Weer klinkt het erg cru van Jezus. Hij wilde dan het evangelie ook aan deze mensen bekendmaken, hoe kon hij dan zo optreden? Antwoord: Jezus was hier bezig om de joden een lesje te leren - zie de geschiedenis in de eerste deel van dit hoofdstuk over reinheid. En hij was bezig om de vrouw hier te wijzen op zijn werkelijke missie: sterven voor de vergeving van zonden. Niet zomaar als iemand die mensen kwam genezen.

De vrouw wordt twee keer door Jezus afgewezen.

En, anders dan wij vaak gewend zijn, om na een afwijzing met de staart tussen de benen weg te gaan, aanvaardt zij de afwijzing steeds niet.

Dan gebeurt de schitterende (v27): deze vrouw vangt Jezus in zijn eigen woorden. Inderdaad Jezus, zei ze, je geeft niet brood aan de honden, maar aan de kinderen, **maar de honden mogen toch wel de kruimels opeten die onder de tafel vallen?** Het lijkt hier of Jezus hier niet aan gedacht heeft. Misschien is het zo, misschien niet. Jezus verliest de woordenstrijd. Anders gezegd: zij overtuigde Jezus.

Dat kan schijnbaar: God overtuigen. Denk aan Jacob z'n strijd met de engel. Denk aan Abraham bij Sodom. Denk aan Mozes die God overtuigde om het volk niet te vernietigen. Blijkbaar valt er te onderhandelen met God.

De moeder wordt steeds gedreven door haar overtuiging en haar verlangen om haar dochter te genezen. Een vastberaden moeder is onstuitbaar. Dan neemt ze het beeld van Jezus over. Oké, als ik dan een hond ben en de joden hebben het eerste recht op het evangelie, mag ik dan de kruimels hebben? De joden mogen het brood hebben, een hond eet de kruimels op. Mag ik die dan? Ik denk dat deze vrouw een schitterende onderhandelaar was/zou zijn!

Haar hoop op Jezus als de enige verlosser van haar dochter is zo ontzettend groot en onstuitbaar dat ze met God in discussie durft te gaan. God met zijn eigen woorden tegemoet durft te treden. Dit is niet brutaal of hoogmoedig bedoeld. Zij accepteert immers dat zij een hond is die met de kruimels tevreden moet zijn. Hoewel. De kruimels zijn al genoeg...

Dan zegt Jezus: u hebt een groot geloof! Bewondering. Een blijde uitroep. Jezus bewondert haar moed, overtuiging, geloof en vastberadenheid. Hij spreekt haar en haar dochter vrij. De dochter wordt meteen genezen.

Tegelijk roept Jezus hier een positieve jaloezie op bij de joden voor dit grote geloof.

Waarom noemt Jezus haar geloof groot?

Wanneer is je geloof groot genoeg om belijdenis te gaan doen, om aan het avondmaal deel te nemen en om echt mee te gaan werken in de gemeente?

Hoe uit zich een groot geloof?

Een groot geloof is een deemoedig kruimelgeloof

Als ik dit verhaal zo lees, dan lijkt het mij een zestal dingen:

- ⇒ om **in beweging** naar Jezus toe te komen in het vertrouwen dat je bij hem met je grote nood aan het goede adres bent;
- ⇒ je **niet laten afschrikken** door koude douches al is het veroorzaakt door Jezus zelf en door kerkmensen;
- ⇒ het **volhouden** ook ten behoeve van de gezondheid van je dochter
- ⇒ de grondhouding van deze vrouw: **aanbidding** van God (worship);
- ⇒ je eigen onwaardigheid of **tweedrangpositie** onder ogen durven zien. Zo erg is het ook niet om je onwaardigheid te erkennen. Geloof gaat daarboven uit;
- ⇒ God durven **aanspreken** op zijn woord en beloften. Vindingrijk Jezus met zijn eigen woorden uitvangen - maar dan wel vanuit de houding van aanbidding en hoop op hem. Dus, nederig.

Wat is dus een groot geloof?

Een **deemoedig kruimelgeloof**. Zoals het gezang het verwoord: *laat ook van die milde regen druppelen vallen ook op mij, ook op mij...*"

Het is iemand die, zijnde een hond in de ogen van mensen of misschien zelfs van God, een buitenstaander, tevreden is met de kruimels van Gods genade.

Denk aan Psalm 84: *al sta ik maar een dag in de drempel van de hemel, is het mij al beter dan duizenden naar buiten.*

Een kruimelgeloof is iemand die, ten alle kosten vastberaden is en blijft om door Jezus verlost te worden. En die zich door niets en niemand zal laten stuiten om te bereiken wat hij kostbaar vindt.

Het is iemand die gelooft dat één kruimel al genoeg is.

Iemand die niet bezorgd is over wat anderen van hem denken, maar die het belangrijker vindt om bij God te zijn.

Een groot geloof is niet te herkennen aan grote dingen doen, maar een houding. Een overtuiging.

Is mijn geloof groot genoeg?

Kan ik dit ook, wil ik dit ook, durf ik dit ook, is mijn geloof ook zo groot zoals deze vrouw? Ben ik ook zo gedreven? Ben ik ook bereid om God met zijn eigen woorden te vangen? Hoeveel ben ik bereid om te ondergaan ten einde

door God verlost te worden of iemand bij God te brengen voor verlossing? Durf ik mezelf als een hondje op te stellen en met de kruimels tevreden te zijn?

God verhoort graag kruimelzoekers.

In onze maatschappij zijn wij niet met weinig tevreden.

Er wordt gestaakt om betere behandeling of grotere salarissen.

Wanneer kinderen thuis niet hun zin krijgen gaan ze met deuren gooien of lopen ze weg.

Wanneer een man en een vrouw er niet uitkomen gaan ze scheiden.

Wanneer iemand iets mooist gekocht heeft wil ik dat ook.

Dit draagt ook over de naar de kerk en in ons geloof.

Niet te snel tevreden. Ontevreden als wij niet onze zin krijgen. Wegblijven uit de diensten als ik het niet naar mijn zin heb.

Er valt wat te leren bij deze vrouw: onszelf weg te cijferen, desnoods als hond opstellen, om maar de kruimels van Gods genade op te vangen. En dan nog ter wille van de bevrijding van iemand anders. In haar geval: haar dochter.

Tegenover God, maar ook tegenover elkaar onszelf weg durven cijferen.

Een groot geloof is wanneer iemand zich klein durft op te stellen in wat hij ontvangt, maar onstuitbaar is in zijn hoop en verwachting.

Zo iemand verhoort God schijnbaar graag.

Kruimelzoekers noem ik ze maar.

Het is toch wat anders dan fortuinzoekers.

Er is veel ruimte voor kruimelzoekers in Gods Koninkrijk.

Niet wie je bent of doet tellen, maar hoe jij je durft op te stellen tegenover God. Al zeggen ze wat.

Amen

Liederen:

Psalm 5 : 1, 3 en 7

Opwekking 462

Psalm 25 : 8 en 10 Oude Berijming

Psalm 84: 5

Evangelisch Liedbundel 147 : 1 en 3

Gezang 409 : 1, 4 en 5